

INDICADORS DE CONJUNTURA ECONÒMICA

ÍNDEX DE PREUS DE CONSUM, DE PREUS INDUSTRIALS I DE PRODUCCIÓ INDUSTRIAL

CATALUNYA 2010-2011

	Variació intermensual (%)	Variació interanual (%)
Índex de preus de consum ¹	1,3	3,8
Índex de preus industrials ¹	0,7	6,8
Índex de producció industrial	-	1,0 ²

Font: Idescat.

1) Darrera dada: mes d'abril 2011.

2) Variació interanual de l'índex del mes de març (2010-2011).

INDICADOR DE CLIMA INDUSTRIAL

CATALUNYA 2010-2011

El mes d'abril d'enguany els preus han pujat l'1,3% respecte del mes anterior i s'han encarat el 3,8% respecte del mateix mes de l'any passat. Els preus industrials, que han pujat respecte del mes anterior el 0,7%, s'han encarat no obstant el 6,8% respecte de l'abril de l'any passat. La producció industrial mitjana dels tres primers mesos d'enguany ha estat l'1% més alta que la de la dels tres primers mesos de l'any passat. Finalment, l'indicador de clima industrial del mes de abril és pitjor que el de març però lleugerament millor que el d'ara fa un any.

INDICADORS DE MERCAT DE TREBALL - RELACIONS LABORALS

ATUR REGISTRAT, CONTRACTES I AFILIACIÓ

CATALUNYA Abril 2011

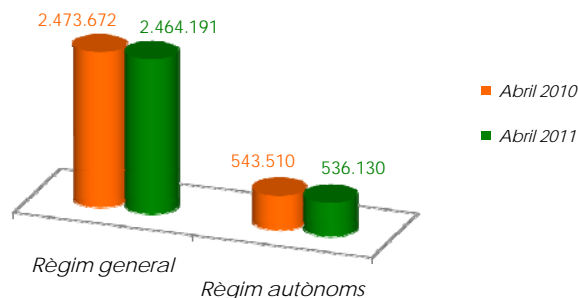
		Var. interanual
Atur registrat ¹	601.541	1,3
Homes	315.222	-0,4
Dones	286.319	3,3
Ctes. indefinits ¹	20.299	-9,0
Homes	11.408	-5,0
Dones	8.891	-13,7
Ctes. temporals ¹	139.721	-2,2
Homes	73.379	1,4
Dones	66.342	-5,8
Afiliació. Total Sistema ²	3.085.952	-0,5

1) Font: Observatori del treball. Departament d'Empresa i Ocupació.

2) Font: Seguretat Social. Ministeri de Treball i Immigració.

AFILIACIÓ A LA SEGURETAT SOCIAL

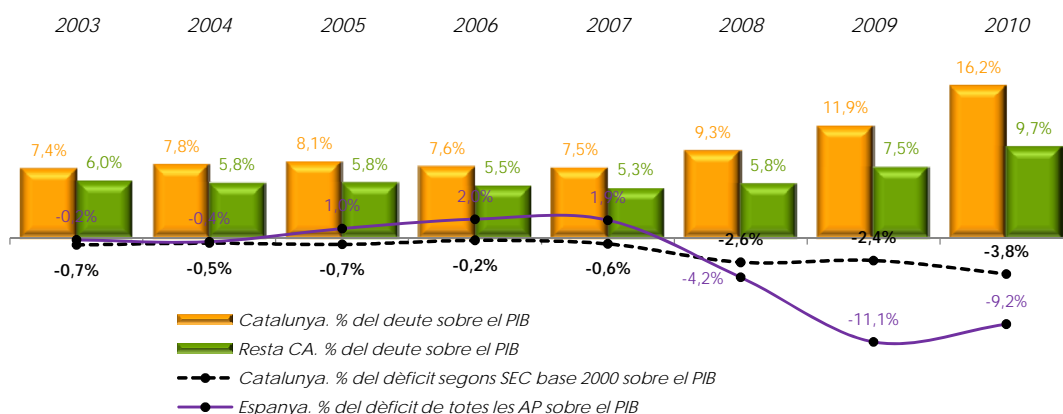
CATALUNYA 2010-2011

Al mes d'abril els treballadors afiliats al Règim General de la Seguretat Social han tingut un decrement del 0,4% respecte al mes d'abril de l'any anterior. En el mateix període, els treballadors afiliats al Règim Especial d'Autònoms han tingut un decrement de l'1,4%.

EL REEQUILIBRI FINANCER DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

EVOLUCIÓ DEL PES DEL DÈFICIT DE LA GENERALITAT I DEL CONJUNT D'ADMINISTRACIONS PÚBLIQUES D'ESPANYA, I DEL PES DEL DEUTE DE LA GENERALITAT I DE LA RESTA DE COMUNITATS AUTÒNOMES

L'evolució del dèficit de la Generalitat de Catalunya des de l'inici de la crisi financera l'any 2008 ha fet incrementar de forma acusada el pes del seu deute en relació al PIB de Catalunya fins al 16,2%, clarament per sobre del de la mitjana de la resta de CA d'Espanya, i amb un increment d'aquest pes des de l'inici de la crisi econòmica que pràcticament duplica l'increment de la mitjana del pes del deute sobre el PIB de la resta de CA d'Espanya.

Font: el deute de la Generalitat de Catalunya i de la resta de Comunitats Autònomes s'obté de les sèries publicades pel Banc d'Espanya. El dèficit de la Generalitat de Catalunya i de la resta de CA s'obté del Ministeri d'Economia.

El Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (CTESC) ha presentat el cicle de seminaris "Reformes per a la competitivitat" de caràcter divulgatiu i amb l'objectiu de difondre el contingut de les reformes estructurals aprovades recentment i que tenen com a finalitat reprendre un camí de creixement sostenible en el mitjà i llarg termini, així com recuperar, en el pla més immediat, la confiança en la nostra economia. El dia 28 d'abril de 2011 va tenir lloc la segona sessió d'aquest cicle, "El reequilibri financer de la Generalitat de Catalunya", a càrrec del senyor Albert Carreres, secretari d'Economia i Finances. A continuació s'exposen les principals línies argumentals de la seva anàlisi.

La crisi que esclata amb la fallida de Lehman Brothers el 2008 ha esdevingut, per l'economia espanyola i catalana, una de les pitjors crisis financeres i econòmiques conegudes.

La manca d'una sobirania monetària obliga a fer una "devaluació interna", que per dur-la a terme sense perjudicar els nivells de vida de la ciutadania, requereix millorar molt, i en poc temps, la productivitat.

El paper del sector públic, la necessitat de sanejament de les finances públiques, i el nou marc de governança econòmica

En aquest context, la principal contribució que pot fer el sector públic és limitar la seva demanda de finançament, ja que va, inevitablement, en detriment del sector privat.

En segon terme, el sector públic pot millorar la qualitat de la provisió de béns públics, i les seves regulacions -sovint eliminant-les-, i oferir un marc legal i institucional que promogui el creixement.

Les regles de la UE són el resultat de l'acceptació general de la bona trajectòria històrica de l'economia alemanya i de la seva eficàcia.

Hi ha un consens ampli respecte de la conveniència del sanejament de les finances públiques perquè existeix una relació negativa entre dèficit públic i creixement a llarg termini.

Per tant, les polítiques fiscals, que segueixen en mans dels estats, han d'adequar-se a dues grans funcions: (a) són un instrument important per actuar, via demanda agregada, davant de situacions recessives o d'inflació que afecten un país; i (b) cal evitar polítiques fiscals excessivament deficitàries que dificultin el funcionament de la política monetària.

El Pacte d'estabilitat i creixement (PEC), reformat l'any 2005, s'aprova amb l'objectiu de limitar l'actuació de les polítiques fiscals nacionals.

La crisi actual ha tornat a donar protagonisme a la política fiscal i ha posat de manifest les carències del PEC per garantir la disciplina fiscal.

La finalitat de l'Estratègia Europa 2020 és evitar estancaments, tendències insostenibles del deute, superar els desequilibris acumulats i garantir la competitivitat per mitjà de l'acceleració en la UE del sanejament de les seves finances públiques i la reforma del seu sector financer, així com situar en un primer pla les reformes estructurals. Amb aquesta finalitat s'estableixen objectius per a una nova via de creixement centrada en tres àmbits: (a) un sanejament fiscal rigorós que permeti l'estabilitat macroeconòmica; (b) reformes del mercat de treball per assolir major taxes d'ocupació; i (c) mesures de foment del creixement.

El nou marc de governança econòmica requereix establir mecanismes de coordinació que permetin l'estabilitat macroeconòmica i ha de situar el Pacte d'estabilitat com l'instrument clau per consolidar les finances públiques i estimular el creixement. Mentre que l'Estratègia Europa 2020 ha d'ajudar l'economia europea a recuperar-se de la crisi i sortir-ne més forta, mitjançant l'impuls a la competitivitat, la productivitat, el creixement i la convergència econòmica.

Així la Comissió Europea ha proposat per als països amb procediment d'un dèficit excessiu: un augment de la despesa pública inferior a la tendència de creixement a mitjà termini del PIB; l'obligatorietat de presentar els plans de despesa i les principals mesures proposades per eliminar els dèficits excessius; els països amb quantiosos dèficits estructurals o elevats nivells de deute públic hauran d'anticipar els seus esforços el 2011; si el creixement econòmic o els ingressos superen les previsions hauran d'accelerar el sanejament fiscal; alguns països hauran d'augmentar els impostos, tenint en compte que els impostos indirectes són preferibles als directes, pels seus efectes menors sobre el creixement, i que l'ampliació de les bases impositives és preferible a l'augment dels tipus impositius.

Programa d'estabilitat pressupostària a Espanya, i consolidació fiscal en les comunitats autònomes

El context actual de crisi ha condicionat fortament els comptes de les administracions públiques, com a conseqüència d'una important disminució de la recaptació i d'un augment de la demanda de despesa pública, a més, la crisi immobiliària ha afectat profundament les CA degut al pes relatiu que tenen els impostos vinculats a aquest sector.

La Llei d'estabilitat pressupostària i el compliment de la normativa de la UE han requerit de l'Estat presentar a la UE un programa d'estabilitat on s'inclouen els objectius i mesures per assolir un dèficit públic del 3% del PIB pel conjunt de les AP, l'any 2013, i de l'1,1% per les CA.

A mitjan 2010, l'Estat anuncia un pla d'austeritat de la despesa, de caràcter totalment contrari a les polítiques preses anteriorment.

Així mateix, les CA, en el marc de les lleis d'estabilitat pressupostària i a partir dels acords presos en el Consell de Política Fiscal i Financera, han d'establir objectius individuals i de conjunt de consolidació fiscal per mitjà, en els casos que sigui pertinent, de plans economicofinancers de reequilibri.

La Generalitat de Catalunya ha assolit un dèficit l'any 2010 del 3,86% del PIB, superior a l'objectiu fixat per a aquest any (2,4%) que ha requerit de l'elaboració d'un pla econòmicofinancer de reequilibri. Es planteja una reducció global de la despesa de la Generalitat del 10%, i una negociació en matèria d'ingressos amb l'Estat corresponsable en el compliment d'aquests objectius.

La trajectòria de la consolidació, que ha de ser factible i creïble, faria optar a la Generalitat per una trajectòria progressiva que assoleixi els objectius de dèficit a partir del 2012. Tenint en compte el marc de l'actual model de finançament autònom, si no hi ha creixement econòmic i dels nous ingressos que se'n deriven, això voldria dir un esforç sostingut de reducció de les despeses. I per tant, caldrà que l'esforç d'estalvi s'acompanyi d'una millora en la qualitat i la rellevància de la despesa, la qual cosa obliga a repensar tot el que es fa i com es fa.